

Rada
Unii Europejskiej

Bruksela, 27 lipca 2020 r.
(OR. en)

9949/20

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2020/0151 (COD)

EF 175
ECOFIN 676
SURE 13
CODEC 691

WNIOSEK

Od: Sekretarz generalna Komisji Europejskiej
(podpisał dyrektor Jordi AYET PUIGARNAU)

Data otrzymania: 27 lipca 2020 r.

Do: Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, Sekretarz Generalny Rady Unii
Europejskiej

Nr dok. Kom.: COM(2020) 282 final

Dotyczy: Wniosek dotyczący ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU
EUROPEJSKIEGO RADY zmieniającego rozporządzenie
(UE) 2017/2402 w sprawie ustanowienia ogólnych ram dla sekurytyzacji
oraz utworzenia szczególnych ram dla prostych, przejrzystych
i standardowych sekurytyzacji w celu wsparcia odbudowy po pandemii
COVID-19

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2020) 282 final.

Zał.: COM(2020) 282 final

Bruksela, dnia 24.7.2020 r.
COM(2020) 282 final

2020/0151 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniające rozporządzenie (UE) 2017/2402 w sprawie ustanowienia ogólnych ram dla sekurytyzacji oraz utworzenia szczególnych ram dla prostych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji w celu wsparcia odbudowy po pandemii COVID-19

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2020) 120}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

W rozporządzeniu (UE) 2017/2402 (rozporządzenie w sprawie sekurytyzacji¹) oraz rozporządzeniu (UE) 575/2013 (rozporządzenie w sprawie wymogów kapitałowych²) ustanowiono ogólne unijne ramy dla sekurytyzacji i utworzono szczególne ramy dla prostej, przejrzystej i standardowej (STS) sekurytyzacji. Celem ram jest promowanie bezpiecznego, rozwiniętego, płynnego i solidnego rynku sekurytyzacji, który jest w stanie przyciągnąć szeroką i stabilną bazę inwestorów, aby pomóc w alokacji środków tam, gdzie są one najbardziej potrzebne w gospodarce. Nowy system sekurytyzacji obowiązuje od stycznia 2019 r. i stanowi podstawę starań UE na rzecz ustanowienia unii rynków kapitałowych.

Poważny wstrząs gospodarczy spowodowany pandemią COVID-19 oraz nadzwyczajne środki powstrzymujące rozprzestrzenianie się koronawirusa wywierają daleko idący wpływ na gospodarkę. Przedsiębiorstwa muszą radzić sobie z zakłóceniami w łańcuchach dostaw, tymczasowymi zamknięciami zakładów i ograniczonym popytem. Władze publiczne na szczeblu Unii i państw członkowskich podjęły zdecydowane działania w celu zapewnienia wypłacalnym przedsiębiorstwom wsparcia, które ma im pomóc w przetrwaniu tego znacznego, lecz tymczasowego spowolnienia działalności gospodarczej i okresu niedoborów płynności, które spowolnienie to spowoduje.

Prognoza gospodarcza Komisji Europejskiej z lata 2020 r.³ wskazuje na bardzo głęboką recesję, ponieważ w pierwszej połowie 2020 r. nastąpiła zapaść działalności gospodarczej, a zgodnie z przewidywaniami w 2020 r. realny PKB w całej UE spadnie o 8,3 %. Oczekuje się zatem, że skala pogorszenia się sytuacji gospodarczej będzie znacznie poważniejsza niż w 2009 r., przy nierównych i niepewnych perspektywach ożywienia. Dlatego natychmiastowe środki nadzwyczajne powinny być uzupełnione ukierunkowanymi środkami o bardziej średnioterminowych skutkach, które mogą wesprzeć szybką odbudowę.

W najbliższych miesiącach, gdy minie bezpośredni wstrząs będący skutkiem kryzysu związanego z COVID-19, dla banków najważniejszą kwestią pozostanie możliwość dalszego udzielania pożyczek przedsiębiorstwom. Dlatego ważne jest, aby przygotować lub udoskonalić wszelkie narzędzia pozwalające bankom na utrzymanie, a nawet zwiększenie ich zdolności do udzielania pożyczek podmiotom gospodarki realnej, w szczególności MŚP. Sekurytyzacja może być w tym względzie kluczowym czynnikiem wspomagającym. Dzięki

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2402 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie ustanowienia ogólnych ram dla sekurytyzacji oraz utworzenia szczególnych ram dla prostych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji, a także zmieniające dyrektywy 2009/65/WE, 2009/138/WE i 2011/61/UE oraz rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 648/2012 – Dz.U. L 347 z 28.12.2017, s. 35.

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi.

³ https://ec.europa.eu/info/business-economy-euro/economic-performance-and-forecasts/economic-forecasts/summer-2020-economic-forecast-deeper-recession-wider-divergences_en

przekształceniu pożyczek w zbywalne papiery wartościowe sekurytyzacja mogłaby uwolnić kapitał bankowy na dalsze pożyczki i umożliwić szerszemu gronu inwestorów finansowanie ożywienia gospodarczego.

Obecne ramy nie wykorzystują w pełni swojego potencjału w dwóch aspektach, które są bardzo ważne dla wspierania ożywienia gospodarczego: ramy nie uwzględniają bilansowej sekurytyzacji syntetycznej i nie są w pełni dostosowane do celów sekurytyzacji ekspozycji zagrożonych.

W terminie do stycznia 2022 r. ramy sekurytyzacji zostaną poddane kompleksowemu przeglądowi, w stosownych przypadkach wraz z ewentualnymi zmianami legislacyjnymi. W niniejszym wniosku przedstawiono jednak ukierunkowane zmiany, które można wprowadzić obecnie, biorąc pod uwagę ich przydatność w zakresie ożywienia gospodarczego. Oczekiwanie na przegląd ram w 2022 r. i ewentualne zmiany legislacyjne doprowadziłoby do pożądaných dostosowań prawnych prawdopodobnie dopiero za kilka lat, a tym samym uniemożliwiłoby osiągnięcie celu, jakim jest jak najskuteczniejsze wykorzystanie sekurytyzacji w celu wspierania ożywienia gospodarczego w nadchodzących miesiącach.

Niniejszy wniosek w żaden sposób nie zastępuje ani nie ogranicza zakresu wyżej wymienionego przeglądu, który ma umożliwić szerokie spojrzenie na skutki nowego systemu, w tym na kwestie, takie jak sposoby zatrzymania ryzyka, wykorzystanie sekurytyzacji prywatnych, wpływ systemu obowiązków informacyjnych i inne. W nadchodzącym przeglądzie zostaną również uwzględnione zalecenia forum wysokiego szczebla ds. unii rynków kapitałowych⁴ dotyczące zwiększenia skali europejskiego rynku sekurytyzacji.

Ponadto te ukierunkowane zmiany nie tylko przyczynią się do finansowania odbudowy, ale również do zwiększenia odporności naszego systemu finansowego: rozszerzając ramy STS również na sekurytyzację bilansową, można oczekiwać, że oznaczenie STS wraz z dodatkowymi wymogami zapewniającymi mniejszą złożoność i większą przejrzystość będzie stosowane w odniesieniu do większej części unijnego rynku sekurytyzacji. W ten sposób możemy zapewnić dodatkowe zachęty do prowadzenia sekurytyzacji w solidnych unijnych ramach prostej, przejrzystej i standardowej sekurytyzacji oraz pomóc bankom w znalezieniu sposobów podziału ryzyka z uczestnikami rynku kapitałowego, co jest jednym z celów projektu, jakim jest unia rynków kapitałowych.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Unijne ramy sekurytyzacji obowiązują od stycznia 2019 r. Proponowane zmiany są w pełni spójne z obowiązującymi przepisami w dziedzinie sekurytyzacji. Przepisy są również zawarte w aktach delegowanych i wykonawczych. Proponowane zmiany są również zgodne z wymogami ostrożnościowymi dotyczącymi instytucji i nadzoru nad nimi.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Niniejszy wniosek stanowi część szerszej reakcji Komisji Europejskiej mającej na celu ułatwienie ożywienia gospodarczego po pandemii COVID-19, w tym zmian do MiFID i rozporządzenia w sprawie prospektu przyjętych w tym samym czasie co niniejszy wniosek (należy wstawić właściwe odniesienie). Jest on w pełni spójny z komunikatem Komisji w sprawie gospodarczych aspektów kryzysu związanego z koronawirusem wydanym w dniu

⁴ https://ec.europa.eu/info/files/200610-cmu-high-level-forum-final-report_en

13 marca 2020 r.⁵, z pakietem środków gospodarczych stanowiących odpowiedź na COVID-19 pt. „Wykorzystanie każdego dostępnego euro”, ogłoszonym w dniu 2 kwietnia 2020 r.⁶, jak również z komunikatem wyjaśniającym Komisji w sprawie stosowania ram rachunkowości i ram ostrożnościowych w celu ułatwienia udzielania kredytów przez banki w UE (Wspieranie przedsiębiorstw i gospodarstw domowych w czasie pandemii COVID-19)⁷.

Ramy sekurytyzacji są już ważnym elementem składowym unii rynków kapitałowych. Unia rynków kapitałowych jest jednym z priorytetów Komisji mających zapewnić, aby system finansowy wspierał zatrudnienie i wzrost na rzecz gospodarki służącej ludziom. Jej celem jest lepsze powiązanie między oszczędnościami a wzrostem oraz zapewnienie oszczędzającym i inwestorom większej liczby możliwości i większych dochodów. Ma ona oferować przedsiębiorstwom więcej opcji finansowania na różnych etapach rozwoju oraz kierować inwestycje tam, gdzie można je wykorzystać najbardziej produktywnie, zwiększając możliwości dla europejskich przedsiębiorstw i projektów. Dzisiejszy wniosek wzmocni i rozszerzy te ramy, zapewniając więcej możliwości. Zmiany te pomogą w zapewnieniu dodatkowych źródeł finansowania dla przedsiębiorstw, wzmocnią zdolność banków do wspierania gospodarki, zdywersyfikują źródła inwestycji, poszerzą bazę inwestorów i rozłożą ryzyko na uczestników rynku, unikając jednocześnie nadużyć, które doprowadziły do kryzysu finansowego.

Ponadto inicjatywa ta, w szczególności poprzez usunięcie przeszkód regulacyjnych dla sekurytyzacji ekspozycji zagrożonych, jest zgodna z planem działania na rzecz rozwiązania problemu kredytów zagrożonych w Europie przyjętym przez Radę ECOFIN w lipcu 2017 r.⁸, jak również z komunikatem Komisji w sprawie dokończenia budowy unii bankowej⁹. W obu tych dokumentach wzywa się do rozwoju rynków wtórnych aktywów zagrożonych. Konieczność podjęcia zdecydowanych działań w odniesieniu do ekspozycji zagrożonych podkreślono również w niektórych zaleceniach dla państw członkowskich w ramach europejskiego semestru.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Podstawą prawną rozporządzenia w sprawie STS jest art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) przyznający instytucjom europejskim kompetencje do ustanawiania odpowiednich przepisów, których celem jest ustanowienie i funkcjonowanie jednolitego

⁵ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Rady, Europejskiego Banku Centralnego, Europejskiego Banku Inwestycyjnego i Eurogrupy w sprawie skoordynowanej reakcji gospodarczej na epidemię COVID-19, COM(2020) 112 final z 13.3.2020.

⁶ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Działania w odpowiedzi na koronawirusa. Wykorzystanie każdego dostępnego euro w celu ratowania życia i ochrony źródeł utrzymania”, COM(2020) 143 final z 2.4.2020.

⁷ Komunikat wyjaśniający Komisji w sprawie stosowania ram rachunkowości i ram ostrożnościowych w celu ułatwienia udzielania kredytów przez banki w UE (Wspieranie przedsiębiorstw i gospodarstw domowych w czasie pandemii COVID-19).

⁸ <https://www.consilium.europa.eu/pl/press/press-releases/2017/07/11/conclusions-non-performing-loans/>

⁹ Komunikat do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Banku Centralnego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie dokończenia budowy unii bankowej z dnia 11 października 2017 r.

rynku. Rozporządzenia te mogą być zmieniane, w tym poprzez czasowe ograniczenie ich zakresu, wyłącznie przez prawodawcę Unii, w tym przypadku na podstawie art. 114 Traktatu.

- **Pomocniczość**

Zmiany te obejmują zmiany w przepisach Unii w odpowiedzi na pandemię COVID-19 oraz w celu wsparcia ożywienia gospodarczego. Cele, do których osiągnięcia zmierzają planowane zmiany, można lepiej osiągnąć na poziomie Unii, a nie poprzez różne inicjatywy krajowe. Wniosek nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

Istniejące ramy prawne wprowadzające unijne ramy sekurytyzacji ustanowiono na szczeblu Unii. Biorąc pod uwagę transgraniczny charakter sekurytyzacji, zakres proponowanych przepisów, jeśli ma być naprawdę skuteczny, musi być wystarczająco wyrównany, spójny i konsekwentny na poziomie Unii. Państwa członkowskie działające niezależnie nie mogą osiągnąć poprawy istniejących ram prawnych. Zdolność państw członkowskich do przyjmowania środków krajowych jest ograniczona, biorąc pod uwagę, że rozporządzenie w sprawie sekurytyzacji zawiera już zharmonizowany zbiór przepisów na poziomie UE, a zmiany na poziomie krajowym byłyby sprzeczne z obecnie obowiązującym prawem Unii. W przypadku braku działania ze strony Unii istniejące ramy regulacyjne byłyby mniej skuteczne we wspieraniu poszczególnych środków wprowadzanych przez organy publiczne zarówno na poziomie unijnym, jak i krajowym oraz nie byłyby w stanie zapewnić równie sprawnej reakcji na wyjątkowe wyzwania rynkowe. Gdyby Unia przestała regulować te aspekty, rynek wewnętrzny sekurytyzacji zacząłby podlegać różnym zbiorom przepisów, co doprowadziłoby do fragmentacji i zmniejszenia skuteczności niedawno przyjętego jednolitego zbioru przepisów w tej dziedzinie. Doprowadziłoby to do nierównych warunków działania i arbitrażu regulacyjnego.

Ponadto działanie podejmowane na szczeblu krajowym nie może stworzyć skutecznego traktowania sekurytyzacji, uwzględniającego w większym stopniu ryzyko, ponieważ podejście ostrożnościowe już jest przewidziane w prawie Unii, nie może też zapewnić spójności i ujednoczenia tych przepisów, które obecnie są zawarte w różnych aktach prawnych UE, takich jak te dotyczące ujawniania informacji, *due diligence* i zatrzymania ryzyka.

- **Proporcjonalność**

Przedmiotowe działanie Unii jest niezbędne do osiągnięcia celu, jakim jest zwiększenie zdolności instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych do udzielania pożyczek przedsiębiorstwom i MŚP oraz uwolnienie ich bilansów ekspozycji zagrożonych przy jednoczesnym utrzymaniu spójności ram ostrożnościowych w następstwie kryzysu związanego z COVID-19. Proponowane zmiany ograniczają się do tego, co jest niezbędne do osiągnięcia tych celów, i opierają się na już obowiązujących przepisach zgodnie z zasadą proporcjonalności. Proponowane zmiany nie wykraczają poza odniesienie się do wybranych przepisów unijnych ram sekurytyzacji instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, które dotyczą wyłącznie środków mających na celu zapewnienie wsparcia na odbudowę gospodarki w miesiącach następujących po bezpośrednim kryzysie związanym z COVID. Ponadto proponowane zmiany ograniczają się do tych kwestii, których nie można uwzględnić w ramach istniejącego marginesu swobody, jaki przewidują obecnie obowiązujące przepisy.

Komisja uważa, że proponowane zmiany przepisów są proporcjonalne do celów.

- **Wybór instrumentu**

Niniejszy wniosek stanowi zmianę rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji, a zatem jest rozporządzeniem. Do osiągnięcia celów niniejszego wniosku nie można zastosować żadnych alternatywnych środków – legislacyjnych ani operacyjnych.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Wniosek opiera się na dwóch sprawozdaniach Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego – sprawozdaniu na temat ram dla sekurytyzacji syntetycznej STS zgodnie z art. 45 ust. 1 rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji („sprawozdanie na temat sekurytyzacji syntetycznej STS”)¹⁰ oraz opinii w sprawie traktowania regulacyjnego sekurytyzacji ekspozycji zagrożonych („opinia w sprawie ekspozycji zagrożonych”)¹¹.

Sprawozdanie na temat sekurytyzacji syntetycznej STS jest wymagane na podstawie art. 45 ust. 1 rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji, w którym zwrócono się do EUNB o przeanalizowanie wykonalności ustanowienia szczególnych ram dla prostej, przejrzystej i standardowej sekurytyzacji syntetycznej, ograniczonej do bilansowej sekurytyzacji syntetycznej.

Na podstawie analizy zawartej w **sprawozdaniu EUNB na temat sekurytyzacji syntetycznej STS** przedstawiono trzy zalecenia:

- ustanowienie międzysektorowych ram dla prostej, przejrzystej i standardowej sekurytyzacji syntetycznej, ograniczonych do sekurytyzacji bilansowej;
- konieczność spełnienia przez sekurytyzację syntetyczną proponowanych kryteriów dotyczących prostoty, standaryzacji i przejrzystości, aby mogła kwalifikować się ona do objęcia oznaczeniem „STS”;
- rozważenie ryzyka i korzyści wynikających z ustanowienia zróżnicowanego traktowania kapitału dla bilansowej sekurytyzacji syntetycznej STS.

Komisja przygotowała sprawozdanie, na podstawie art. 45 ust. 2 rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji, na temat ustanowienia szczególnych ram dla prostej, przejrzystej i standardowej sekurytyzacji syntetycznej, ograniczonej do bilansowej sekurytyzacji syntetycznej. Sprawozdanie Komisji towarzyszy niniejszemu wnioskowi. Sprawozdanie Komisji odpowiada analizie przeprowadzonej przez EUNB, z której wynika, że możliwe jest ustanowienie standardów sekurytyzacji syntetycznej, które pozwalają na ograniczenie głównych czynników ryzyka strukturalnego, takich jak ryzyko agencyjne i ryzyko modelu, w taki sam sposób jak w przypadku sekurytyzacji tradycyjnej, tworząc tym samym podzbiór sekurytyzacji syntetycznej, który jest porównywalny z sekurytyzacją tradycyjną STS. Ponadto wydaje się, że nie ma dowodów, które sugerowałyby, że struktura sekurytyzacji syntetycznej z natury rzeczy powoduje wyższe straty niż struktura sekurytyzacji tradycyjnej. W analizie

¹⁰ <https://eba.europa.eu/eba-proposes-framework-sts-synthetic-securitisation>

¹¹ <https://eba.europa.eu/eba-publishes-opinion-regulatory-treatment-non-performing-exposure-securitisations>

nie wskazano żadnych istotnych negatywnych konsekwencji, które mogłoby spowodować utworzenie szczególnych ram STS dla bilansowych sekurytyzacji syntetycznych.

W **opinii w sprawie ekspozycji zagrożonych** wydanej przez EUNB zbadano rolę sekurytyzacji jako narzędzia finansowania służącego usuwaniu ekspozycji zagrożonych z bilansów banków. W analizie EUNB stwierdzono szereg ograniczeń w rozporządzeniu w sprawie sekurytyzacji i w rozporządzeniu w sprawie wymogów kapitałowych, które zmniejszają zdolność rynku do absorbowania aktywów zagrożonych z bilansów banków, w ten sposób znacznie ograniczając rynek wyłącznie do sprzedaży dwustronnej.

Jeżeli chodzi o rozporządzenie w sprawie sekurytyzacji, ograniczenia dotyczące sekurytyzacji ekspozycji zagrożonych wynikają z niektórych elementów wymogów dotyczących zatrzymania ryzyka i norm przyznawania kredytów. Wykorzystanie wartości nominalnych do celów zatrzymania ryzyka zawiąza przewidziany wymóg, ponieważ nie uwzględnia obniżki ceny, po której przenoszone są aktywa bazowe i która stanowi dla inwestorów stratę wynikłą z rzeczywistego ryzyka. Ponadto tekst nie pozwala na spełnienie wymogu zatrzymania ryzyka przez specjalną jednostkę obsługującą, która zwykle ma bardziej istotny niż jednostka inicjująca interes w odzyskaniu aktywów i odzyskaniu wartości, a zatem jej interesy są lepiej dopasowane do interesów inwestorów. Ponadto obowiązujący wymóg dotyczący norm przyznawania kredytów zawarty w art. 9 rozporządzenia w sprawie sekurytyzacji również nie dotyczy sekurytyzacji ekspozycji zagrożonych. We wniosku wyjaśniono obowiązki w zakresie weryfikacji spoczywające na jednostkach inicjujących w odniesieniu do sekurytyzowania ekspozycji zagrożonych. W rzeczywistości wymogi te muszą uwzględniać szczególne okoliczności zakupu tych aktywów i rodzaj sekurytyzacji. W takich przypadkach uzyskanie pewności co do okoliczności, w których utworzono aktywa, może być niemożliwe, jednak można przeprowadzić analizę *due diligence* w odniesieniu do jakości i wyników aktywów w celu podjęcia racjonalnej i świadomej decyzji inwestycyjnej.

- **Ocena skutków**

Z uwagi na pilny charakter wniosku nie przeprowadzono oceny skutków. Główne koszty i korzyści wynikające z tych zmian przeanalizowano jednak w oddzielnym dokumencie roboczym służb Komisji. Ponadto niniejszy wniosek opiera się na dwóch wyżej wymienionych dokumentach EUNB, sprawozdaniu na temat sekurytyzacji syntetycznej STS i opinii w sprawie ekspozycji zagrożonych, które zawierają szczegółową analizę stosowności proponowanych zmian i były przedmiotem szerokich dyskusji z zainteresowanymi stronami.

Proponowane zmiany nie wpływają na treść merytoryczną rozporządzenia, a w związku z tym nie nakładają żadnych dodatkowych obowiązków na przedsiębiorstwa.

- **Prawa podstawowe**

Wniosek nie powinien mieć bezpośredniego wpływu na ochronę praw przewidzianych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet UE.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

• Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania

Ponieważ proponowany instrument to rozporządzenie, które w znacznym stopniu opiera się na obowiązującym prawie Unii, nie ma potrzeby przygotowywania planu wdrożenia. Do stycznia 2022 r. zmieniany akt ustawodawczy będzie przedmiotem kompleksowej oceny, aby ustalić m.in. jego skuteczność i wydajność pod względem realizacji przewidzianych w nim celów. W stosownych przypadkach ocenie towarzyszyć będzie wniosek ustawodawczy. W tym kontekście wymogi dotyczące przeglądu i sprawozdawczości zostałyby w razie potrzeby dostosowane.

• Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku

A) Współzależność i spójność elementów pakietu

Niniejsze rozporządzenie stanowi pakiet legislacyjny zawierający zmiany do rozporządzenia w sprawie wymogów kapitałowych. Jak zauważyło wiele zainteresowanych stron, opracowanie kryteriów kwalifikowalności STS bilansowej sekurytyzacji syntetycznej oraz zajęcie się przeszkodami regulacyjnymi wpływającymi na sekurytyzacje ekspozycji zagrożonych nie byłoby samo w sobie wystarczające do osiągnięcia celu polegającego na optymalizacji roli, jaką sekurytyzacja może odegrać w ożywieniu gospodarczym. Musi im towarzyszyć nowe podejście ostrożnościowe, w tym w obszarze wymogów kapitałowych, lepiej odzwierciedlające szczególne cechy tych rodzajów sekurytyzacji.

Usuwanie niedociągnięć w ramach regulacyjnych dotyczących sekurytyzacji ekspozycji zagrożonych

Definicja sekurytyzacji ekspozycji zagrożonych (art. 2)

W celu kompleksowego usunięcia niedociągnięć regulacyjnych dotyczących sekurytyzacji ekspozycji zagrożonych w niniejszym wniosku przedstawiono definicję sekurytyzacji ekspozycji zagrożonych, która jest zgodna z pracami Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego.

Zatrzymanie ryzyka (art. 6)

Sekurytyzacje ekspozycji zagrożonych podlegają specjalnemu systemowi, jeśli chodzi o spełnianie wymogu zatrzymania ryzyka, w celu lepszego uwzględnienia ich szczególnych cech. Proponuje się mianowicie, aby wymóg dotyczący zatrzymania ryzyka obliczano na podstawie zdyskontowanej wartości ekspozycji przeniesionych do jednostki specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji. Ponadto jednostka obsługująca transakcję na ekspozycjach zagrożonych może przejąć część zatrzymania ryzyka ze względu na swoją szczególną pozycję w transakcji, która zapewnia dostosowanie jej interesów do interesów inwestorów.

Weryfikacja norm przyznawania kredytu (art. 9)

We wniosku wyjaśniono obowiązki w zakresie weryfikacji spoczywające na jednostkach inicjujących w odniesieniu do sekurytyzowania ekspozycji zagrożonych.

Utworzenie szczególnych ram dla bilansowej sekurytyzacji syntetycznej

Nowa sekcja zawiera kryteria dotyczące prostej, przejrzystej i standardowej („STS”) bilansowej sekurytyzacji syntetycznej. Podobnie jak w przypadku sekurytyzacji STS stanowiących prawdziwą sprzedaż oznaczenia sekurytyzacji syntetycznej STS nie należy rozumieć w ten sposób, że sekurytyzacja ta jest pozbawiona ryzyka, ale raczej że produkt spełnia szereg kryteriów oraz że wykazujący należyłą staranność sprzedawca i nabywca zabezpieczenia, a także właściwy organ krajowy będą w stanie przeanalizować ryzyka związane z daną sekurytyzacją. Proponowane kryteria są dostosowane w możliwie najszerszym zakresie do kryteriów dotyczących tradycyjnej sekurytyzacji STS, ale uwzględniają również specyfikę produktu syntetycznego i poszczególne cele sekurytyzacji syntetycznej, w związku z czym mają na celu zapewnienie ochrony zarówno jednostek inicjujących, jak i inwestorów (biorąc pod uwagę, że jednostka inicjująca również jest inwestorem w ramach transakcji, ponieważ zatrzymuje transzę uprzywilejowaną).

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniające rozporządzenie (UE) 2017/2402 w sprawie ustanowienia ogólnych ram dla sekurytyzacji oraz utworzenia szczególnych ram dla prostych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji w celu wsparcia odbudowy po pandemii COVID-19

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Pandemia COVID-19 ma poważny wpływ na obywateli, przedsiębiorstwa, systemy opieki zdrowotnej i gospodarki państw członkowskich. W swoim komunikacie do Parlamentu Europejskiego i Rady Europejskiej, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 27 marca 2020 r. pt. „Decydujący moment dla Europy: naprawa i przygotowanie na następną generację”^[1] Komisja podkreśliła, że w nadchodzących miesiącach utrzymanie płynności i dostęp do finansowania nadal będzie wyzwaniem. W związku z tym kluczowe znaczenie ma wspieranie procesu odbudowy po poważnym wstrząsie gospodarczym spowodowanym pandemią COVID-19 poprzez wprowadzanie ukierunkowanych zmian w istniejących przepisach finansowych. Ten pakiet środków przyjmuje się pod nazwą „pakiet na rzecz odbudowy rynków kapitałowych”.
- (2) Poważny wstrząs gospodarczy spowodowany pandemią COVID-19 oraz nadzwyczajne środki powstrzymujące rozprzestrzenianie się koronawirusa mają daleko idący wpływ na gospodarkę. Przedsiębiorstwa muszą radzić sobie

^[1] COM(2020) 456 final z 27.5.2020.

z zakłóceniami w łańcuchach dostaw, tymczasowymi zamknięciami zakładów i ograniczonym popytem, podczas gdy gospodarstwa domowe borykają się z problemem bezrobocia i spadkiem dochodów. Organy publiczne na poziomie Unii i państw członkowskich podjęły zdecydowane działania mające wesprzeć gospodarstwa domowe oraz wypłacalne przedsiębiorstwa w zmaganiach z tym poważnym, choć tymczasowym spowolnieniem działalności gospodarczej oraz wynikającymi z tego niedoborami płynności.

- (3) Ważne jest, by instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne („instytucje”) angażowały swój kapitał tam, gdzie jest on najbardziej potrzebny, a unijne ramy regulacyjne ułatwiały ten proces, zapewniając jednocześnie, by instytucje działały z zachowaniem ostrożności. Poza elastycznością zapewnioną w istniejących przepisach ukierunkowane zmiany rozporządzenia (UE) 2017/2402 powinny zapewniać, by w ramach unijnej koncepcji sekurytyzacji przewidziano dodatkowe narzędzie mające na celu wspieranie ożywienia gospodarczego w następstwie pandemii COVID-19.
- (4) Wyjątkowe okoliczności panujące w związku z kryzysem związanym z COVID-19 oraz bezprecedensowa skala będących ich wynikiem wyzwań wymagają podjęcia natychmiastowych działań w celu zapewnienia, aby instytucje miały możliwość przekazywania wystarczających środków finansowych przedsiębiorstwom i aby w ten sposób wspomóc łagodzenie wstrząsu gospodarczego spowodowanego przez pandemię COVID-19.
- (5) Jak zaznaczył Europejski Urząd Nadzoru Bankowego („EUNB”) w swojej opinii w sprawie traktowania regulacyjnego sekurytyzacji ekspozycji zagrożonych¹², ryzyko związane z tymi aktywami stanowiącymi zabezpieczenie sekurytyzacji aktywów zagrożonych (ekspozycji zagrożonych) różni się pod względem gospodarczym od aktywów stanowiących zabezpieczenie sekurytyzacji aktywów niezagrożonych. Ekspozycje zagrożone są przedmiotem sekurytyzacji po rabacie od ich wartości nominalnej lub nierozliczonej i odzwierciedlają ocenę rynku dotyczącą między innymi prawdopodobieństwa, że proces odzyskiwania wierzytelności wygeneruje wystarczające przepływy pieniężne i spowoduje odzyskanie należności. Ryzyko dla inwestorów polega zatem na tym, że odzyskiwanie wierzytelności z aktywów spowoduje odzyskanie należności niewystarczających, aby pokryć wartość netto, po której zakupiono te ekspozycje zagrożone. Faktyczne ryzyko straty dla inwestorów nie odzwierciedla zatem wartości nominalnej portfela, ale wartość zdyskontowaną, po odliczeniu obniżki ceny, po której przenoszone są aktywa bazowe. W związku z tym w przypadku sekurytyzacji ekspozycji zagrożonych właściwe jest obliczenie kwoty zatrzymania ryzyka na podstawie tej zdyskontowanej wartości.
- (6) Wymóg zatrzymania ryzyka dostosowuje interesy emitentów i inwestorów związane z wynikami aktywów bazowych. Zazwyczaj w przypadku sekurytyzacji aktywów niezagrożonych interesem nadrzędnym po stronie sprzedaży jest interes jednostki inicjującej, która często jest również pierwotnym kredytodawcą. W przypadku sekurytyzacji ekspozycji zagrożonych jednostki inicjujące dążą jednak do usunięcia aktywów zagrożonych niewykonaniem zobowiązania ze swoich bilansów, ponieważ mogą nie chcieć być dłużej w jakikolwiek sposób związane z tymi aktywami

¹² Opinia Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego skierowana do Komisji Europejskiej w sprawie traktowania regulacyjnego sekurytyzacji ekspozycji zagrożonych, EBA-OP-2019-13, opublikowana dnia 23 października 2019 r.

zagrożonymi niewykonaniem zobowiązania. W takich przypadkach odzyskanie aktywów i odzyskanie wartości leży bardziej w interesie specjalnej jednostki obsługującej aktywa.

- (7) Przed kryzysem finansowym niektóre rodzaje działalności sekurytyzacyjnej prowadzono na podstawie modelu „udzielasz i uciekasz”. Zgodnie z tym modelem do sekurytyzacji wybierano aktywa gorszej jakości ze szkodą dla inwestorów, którzy w efekcie ponosili większe ryzyko niż to, które zamierzali ponieść. Wprowadzono wymóg weryfikacji norm przyznawania kredytu stosowanych podczas tworzenia sekurytyzowanych aktywów, aby zapobiec takim praktykom w przyszłości. W przypadku sekurytyzacji ekspozycji zagrożonych w ramach wspomnianej weryfikacji norm przyznawania kredytu należy jednak brać pod uwagę szczególne okoliczności, w tym zakup tych aktywów zagrożonych i rodzaj sekurytyzacji. W związku z tym zmiana weryfikacji norm przyznawania kredytu jest konieczna, aby umożliwić inwestorom przeprowadzenie analizy *due diligence* w odniesieniu do jakości i wyników aktywów zagrożonych w celu podjęcia racjonalnej i świadomej decyzji inwestycyjnej.
- (8) Bilansowa sekurytyzacja syntetyczna obejmuje przeniesienie ryzyka kredytowego pakietu pożyczek, zwykle dużych kredytów dla przedsiębiorstw lub pożyczek dla MŚP, na podstawie umowy dotyczącej ochrony kredytowej, zgodnie z którą jednostka inicjująca kupuje ochronę kredytową od inwestora. Ochronę kredytową uzyskuje się dzięki zastosowaniu gwarancji finansowych lub kredytowych instrumentów pochodnych, natomiast własność aktywów pozostaje w rękach jednostki inicjującej i nie jest przenoszona na jednostkę specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji, jak ma to miejsce w przypadku sekurytyzacji tradycyjnych. Jednostka inicjująca jako nabywca ochrony zobowiązuje się do uiszczenia składki z tytułu ochrony kredytowej, która generuje zwrot dla inwestorów. Inwestor będący sprzedawcą ochrony zobowiązuje się natomiast do określonej płatności z tytułu ochrony kredytowej w przypadku wystąpienia określonego uprzednio zdarzenia kredytowego.
- (9) Należy zapewnić odpowiednie łagodzenie ogólnej złożoności struktur sekurytyzacji i powiązanego ryzyka oraz nieoferowanie jednostkom inicjującym żadnych zachęt regulacyjnych do przedkładania sekurytyzacji syntetycznych nad sekurytyzacje tradycyjne. Wymogi dotyczące prostej, przejrzystej i standardowej (STS) bilansowej sekurytyzacji syntetycznej powinny zatem być w znacznej mierze spójne z kryteriami STS dotyczącymi sekurytyzacji tradycyjnych stanowiących prawdziwą sprzedaż.
- (10) Istnieją jednak pewne wymogi dotyczące sekurytyzacji tradycyjnej STS, które nie mają zastosowania do transakcji sekurytyzacji syntetycznej STS ze względu na naturalne różnice między tymi dwoma rodzajami sekurytyzacji wynikające w szczególności z faktu, że w przypadku sekurytyzacji syntetycznych przeniesienie ryzyka odbywa się na podstawie umowy dotyczącej ochrony kredytowej, a nie sprzedaży aktywów bazowych. W związku z tym w stosownych przypadkach należy dostosować kryteria STS, aby uwzględnić te różnice. Ponadto należy wprowadzić zestaw nowych wymogów dotyczących sekurytyzacji syntetycznych w celu zapewnienia, by ramy STS obejmowały wyłącznie bilansową sekurytyzację syntetyczną oraz by umowa dotycząca ochrony kredytowej była skonstruowana w sposób zapewniający odpowiednią ochronę pozycji zarówno jednostki inicjującej, jak i inwestora. Ten nowy zestaw wymogów powinien mieć na celu ograniczenie ryzyka kredytowego kontrahenta zarówno dla jednostki inicjującej, jak i inwestora.

- (11) Przedmiotem przeniesienia ryzyka kredytowego powinny być ekspozycje zapoczątkowane lub zakupione przez instytucję regulowaną przez Unię w ramach jej podstawowej działalności pożyczkowej i ujęte w jej bilansie lub – w przypadku struktury grupowej – w bilansie skonsolidowanym w dniu zamknięcia. Wymóg, zgodnie z którym jednostka inicjująca musi ująć sekurytyzowane ekspozycje w bilansie, powinien wykluczać arbitrażowe sekurytyzacje z zakresu oznaczenia STS.
- (12) Jednostka inicjująca powinna upewnić się, że nie zabezpiecza tego samego ryzyka kredytowego więcej niż jeden raz poprzez uzyskanie ochrony kredytowej poza ochroną kredytową udzielaną w wyniku sekurytyzacji syntetycznej. Aby zapewnić solidność umowy dotyczącej ochrony kredytowej, powinna ona spełniać wymóg ograniczania ryzyka kredytowego ustanowiony w art. 249 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013¹³, który muszą spełnić instytucje dążące do przeniesienia istotnej części ryzyka w ramach sekurytyzacji syntetycznej.
- (13) W celu uniknięcia konfliktów między jednostką inicjującą a inwestorem oraz w celu zagwarantowania pewności prawa pod względem zakresu ochrony kredytowej zakupionej w odniesieniu do ekspozycji bazowych taka ochrona kredytowa powinna odnosić się do wyraźnie określonych zobowiązań referencyjnych, stanowiących podstawę ekspozycji bazowych, obciążających wyraźnie określone jednostki lub wyraźnie określonych dłużników. W związku z tym zobowiązania referencyjne, w odniesieniu do których nabywa się ochronę, powinny być zawsze wyraźnie określone za pośrednictwem rejestru referencyjnego i uaktualniane. Wymóg ten powinien również stanowić pośrednią część kryterium określającego sekurytyzację bilansową i wyłączającego sekurytyzację arbitrażową z ram STS.
- (14) Zdarzenia kredytowe powodujące płatności na podstawie umowy dotyczącej ochrony kredytowej powinny obejmować co najmniej zdarzenia, o których mowa w art. 178 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Zdarzenia te są znane i rozpoznawalne z punktu widzenia rynku i powinny służyć zapewnieniu spójności z ramami ostrożnościowymi. Środki wstrzymujące obejmujące ugody z dłużnikiem, który doświadcza lub wkrótce zacznie doświadczać trudności z wywiązywaniem się ze swoich zobowiązań finansowych, nie powinny uniemożliwiać uruchomienia zdarzenia powodującego ochronę kredytową. Restrukturyzację jako zdarzenie kredytowe należy wykluczyć w przypadku gwarancji finansowych, aby uniknąć sytuacji, w której te gwarancje finansowe można by traktować jako instrument pochodny zgodnie z odpowiednimi standardami rachunkowości.
- (15) Należy odpowiednio chronić prawo jednostki inicjującej jako nabywcy ochrony do otrzymania terminowych płatności z tytułu faktycznych strat. W związku z tym w dokumentacji transakcji należy przewidzieć racjonalny i przejrzysty proces rozliczenia na potrzeby określania faktycznych strat w portfelu referencyjnym, aby zapobiec wypłacaniu jednostce inicjującej zaniżonego wynagrodzenia. Biorąc pod uwagę, że proces odzyskiwania strat może być długi, oraz w celu zapewnienia terminowych płatności na rzecz jednostki inicjującej, płatności okresowych należy dokonywać najpóźniej sześć miesięcy po wystąpieniu takiego zdarzenia kredytowego. Ponadto należy wprowadzić mechanizm korekty końcowej, aby zapewnić, by

¹³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012, tekst mający znaczenie dla EOG (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

płatności okresowe pokrywały faktyczne straty, oraz aby zapobiec sytuacji, w której te okresowe straty nie zapewniałyby nadpłaty ze szkodą dla inwestorów. W ramach mechanizmu rozliczania strat należy również wyraźnie wskazać maksymalny okres przedłużenia, który powinien mieć zastosowanie do procesu odzyskiwania w przypadku tych ekspozycji, przy czym taki okres przedłużenia nie powinien trwać dłużej niż dwa lata. Taki mechanizm rozliczania strat powinien zatem zapewniać skuteczność uzgodnień dotyczących ochrony kredytowej z punktu widzenia jednostki inicjującej i gwarantować inwestorom pewność prawa w terminie zakończenia ich zobowiązania do dokonywania płatności, przyczyniając się do sprawnie funkcjonującego rynku.

- (16) Korzystanie z usług agenta weryfikującego będącego osobą trzecią stanowi powszechną praktykę rynkową, która wzmacnia pewność prawa w odniesieniu do transakcji dla wszystkich zaangażowanych stron, zmniejszając tym samym prawdopodobieństwo sporów i postępowań sądowych, które mogłyby być wynikiem procesu rozłożenia strat. Aby zwiększyć stabilność mechanizmu rozliczania strat z transakcji, należy wyznaczyć agenta weryfikującego będącego osobą trzecią, który będzie przeprowadzał faktyczny przegląd poprawności i dokładności niektórych aspektów ochrony kredytowej w przypadku uruchomienia zdarzenia kredytowego.
- (17) Składki z tytułu ochrony kredytowej powinny zależeć wyłącznie od nierozliczonej wielkości i ryzyka kredytowego transzy objętej ochroną. W przypadku sekurytyzacji bilansowej STS nie należy zezwalać na składki bezwarunkowe, ponieważ mogłyby być one wykorzystywane do utrudniania skutecznego przenoszenia ryzyka z jednostki inicjującej jako nabywcy ochrony na sprzedawcę ochrony. W przypadku sekurytyzacji bilansowej STS należy zakazać również innych rozwiązań, takich jak płatności składek z góry, mechanizmy rabatowe lub nadmiernie skomplikowane systemy składek.
- (18) Aby zapewnić stabilność i ciągłość ochrony kredytowej, należy zapewnić, by przedterminowe zakończenie bilansowej sekurytyzacji syntetycznej STS przez jednostkę inicjującą było możliwe wyłącznie w kilku ograniczonych, wyraźnie zdefiniowanych okolicznościach. Jednostka inicjująca powinna mieć prawo do wcześniejszego zamknięcia ochrony kredytowej w przypadku wystąpienia pewnych określonych zdarzeń regulacyjnych, jeżeli zdarzenia te stanowią faktyczne zmiany w przepisach lub opodatkowaniu mające istotny niekorzystny wpływ na wymogi kapitałowe jednostki inicjującej lub ekonomiczny charakter transakcji w stosunku do oczekiwań stron w chwili zawierania transakcji i z zastrzeżeniem, że takich zmian nie można było wówczas przewidzieć na podstawie racjonalnych przesłanek. Bilansowe sekurytyzacje syntetyczne STS nie powinny obejmować złożonych klauzul wykupu dla jednostki inicjującej, w szczególności bardzo krótkoterminowych klauzul wykupu typu *time call* w celu tymczasowej zmiany odzwierciedlenia ich pozycji kapitałowej w poszczególnych przypadkach.
- (19) Syntetyczna marża nadwyżkowa występuje powszechnie w ramach niektórych rodzajów transakcji i stanowi przydatny mechanizm zarówno dla inwestorów, jak i jednostek inicjujących służący ograniczeniu kosztu odpowiednio ochrony kredytowej i ekspozycji na ryzyko. W tym zakresie syntetyczna marża nadwyżkowa ma zasadnicze znaczenie dla niektórych szczególnych klas aktywów detalicznych takich jak udzielanie kredytów małym i średnim przedsiębiorstwom (MŚP) i konsumentom, które wykazują zarówno wyższą rentowność, jak i wyższe straty kredytowe niż inne

klasy aktywów i w przypadku których sekurytyzowane ekspozycje generują marżę nadwyżkową w celu pokrycia tych strat. Jeżeli jednak kwota syntetycznej marży nadwyżkowej podporządkowana pozycji inwestora jest zbyt wysoka, możliwe jest, że w żadnym realistycznym scenariuszu inwestor nie poniesie jakichkolwiek strat w ramach pozycji sekurytyzacyjnych, co spowoduje brak faktycznego przeniesienia ryzyka. Aby zmniejszyć obawy dotyczące nadzoru i dokonać dalszej standaryzacji tej cechy strukturalnej, należy określić rygorystyczne kryteria dla bilansowej sekurytyzacji syntetycznej STS i zapewnić pełne ujawnienie informacji na temat stosowania syntetycznej marży nadwyżkowej.

- (20) Do bilansowej sekurytyzacji syntetycznej STS powinny kwalifikować się wyłącznie wysokiej jakości mechanizmy ochrony kredytowej. W przypadku ochrony kredytowej nierzeczywistej spełnienie tego wymogu należy zapewnić poprzez ograniczenie zakresu kwalifikowalnych dostawców ochrony kredytowej do tych jednostek, które są uznanymi dostawcami zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 575/2013 i które uznano za kontrahentów z wagą ryzyka równą 0 % zgodnie z tytułem II część trzecia rozdział 2 tego rozporządzenia. W przypadku ochrony kredytowej rzeczywistej jednostka inicjująca jako nabywca ochrony i inwestorzy jako sprzedawcy ochrony powinni mieć prawo skorzystać z wysokiej jakości zabezpieczenia, które powinno odnosić się do zabezpieczenia w jakiegokolwiek formie, któremu można przypisać wagę ryzyka równą 0 % zgodnie z tytułem II część trzecia rozdział 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, z zastrzeżeniem odpowiednich uzgodnień dotyczących depozytu lub przechowywania. W przypadku zabezpieczenia udzielanego w formie środków pieniężnych należy przechowywać je w instytucji kredytowej będącej osobą trzecią albo w depozycie nabywcy ochrony, w obu przypadkach z zastrzeżeniem minimalnego poziomu zdolności kredytowej.
- (21) Państwa członkowskie powinny wyznaczyć właściwe organy odpowiedzialne za nadzór nad wymogami, które bilansowa sekurytyzacja syntetyczna musi spełnić, aby zakwalifikować się do objęcia oznaczeniem STS. Właściwy organ może być taki sam jak organ wyznaczony do nadzoru zgodności jednostek inicjujących, jednostek sponsorujących i SSPE z wymogami, które muszą spełnić sekurytyzację tradycyjną, aby uzyskać oznaczenie STS. Podobnie jak w przypadku sekurytyzacji tradycyjnych taki właściwy organ może być inny niż właściwy organ odpowiedzialny za nadzór nad zgodnością jednostek inicjujących, pierwotnych kredytodawców, SSPE, jednostek sponsorujących i inwestorów z obowiązkami ostrożnościowymi spoczywającymi na nich zgodnie z art. 5–9 rozporządzenia (UE) 2017/2402, zapewnienie zgodności z którymi, ze względu na wymiar ostrożnościowy tych obowiązków, powierzono wyraźnie właściwym organom odpowiedzialnym za nadzór ostrożnościowy nad odpowiednimi instytucjami finansowymi.
- (22) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) 2017/2402.
- (23) Biorąc pod uwagę, że cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie rozszerzenie ram sekurytyzacji STS na bilansową sekurytyzację syntetyczną i usunięcie przeszkód regulacyjnych dla sekurytyzacji ekspozycji zagrożonych w celu dalszego zwiększenia zdolności udzielania pożyczek bez obniżania norm ostrożnościowych dotyczących udzielania kredytów przez banki, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich skalę i skutki możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na szczeblu unijnym, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie

z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2017/2402

W rozporządzeniu (UE) 2017/2402 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 dodaje się pkt 24, 25, 26, 27 i 28 w brzmieniu:

„24) »sekurytyzacja ekspozycji zagrożonej« oznacza sekurytyzację zabezpieczoną pulą ekspozycji zagrożonych, które spełniają warunki określone w art. 47a ust. 3 rozporządzenia nr 575/2013 i których wartość stanowi co najmniej 90 % wartości puli w chwili inicjowania;

25) »umowa dotycząca ochrony kredytowej« oznacza umowę zawartą między jednostką inicjującą a inwestorem dotyczącą przeniesienia ryzyka kredytowego z tytułu sekurytyzowanych ekspozycji z jednostki inicjującej na inwestora przy użyciu kredytowych instrumentów pochodnych lub gwarancji finansowych, zgodnie z którą jednostka inicjująca zobowiązuje się zapłacić inwestorowi składkę z tytułu ochrony kredytowej, a inwestor zobowiązuje się dokonać na rzecz jednostki inicjującej płatności z tytułu ochrony kredytowej w przypadku wystąpienia jednego z przewidzianych w umowie zdarzeń;

26) »składka z tytułu ochrony kredytowej« oznacza kwotę, którą zobowiązana jest zapłacić inwestorowi jednostka inicjująca za ochronę kredytową obiecaną przez inwestora na mocy umowy dotyczącej ochrony kredytowej;

27) »płatność z tytułu ochrony kredytowej« oznacza kwotę, którą – na mocy umowy dotyczącej ochrony kredytowej – inwestor zobowiązał się uiścić na rzecz jednostki inicjującej w przypadku wystąpienia zdarzenia kredytowego określonego w umowie dotyczącej ochrony kredytowej;

28) »syntetyczna marża nadwyżkowa« oznacza kwotę zadeklarowaną przez jednostkę inicjującą w dokumentacji transakcji w celu pokrycia strat odnośnego portfela, które mogą wystąpić w całym okresie trwania transakcji.”;

2) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W przypadku sekurytyzacji ekspozycji zagrożonych wymóg określony w niniejszym ustępie może być również spełniony przez jednostkę obsługującą.”;

b) dodaje się ust. [3a] w brzmieniu:

„3a. W drodze odstępstwa od ust. 3 lit. b)–e) w przypadku sekurytyzacji ekspozycji zagrożonych zatrzymanie istotnego udziału gospodarczego netto do celów tych liter nie może wynosić mniej niż 5 % wartości netto sekurytyzowanych ekspozycji, które kwalifikują się jako ekspozycje zagrożone (nieobsługiwane), o których mowa w art. 47a ust. 3 rozporządzenia nr 575/2013.

Wartość netto ekspozycji zagrożonych wynika z odjęcia niepodlegającego odliczeniu rabatu cenowego przy zakupie uzgodnionego w momencie inicjowania od wartości nominalnej ekspozycji lub – w stosownych przypadkach – jej nierozliczonej wartości w tym samym czasie.”;

3) w art. 9 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Wymóg ustanowiony w niniejszym ustępie nie ma zastosowania do ekspozycji bazowych będących ekspozycjami zagrożonymi (nieobsługiwanymi), o których mowa w art. 47a ust. 3 rozporządzenia nr 575/2013, w czasie gdy jednostka inicjująca zakupiła je od właściwej osoby trzeciej.”;

4) art. 18 ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) dana sekurytyzacja spełnia wszystkie wymogi sekcji 1, sekcji 2 lub sekcji 2a niniejszego rozdziału, a ESMA otrzymał zgłoszenie zgodnie z art. 27 ust. 1;”;

5) w art. 19 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł artykułu otrzymuje brzmienie:

„Prosta, przejrzysta i standardowa sekurytyzacja tradycyjna”;

b) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Sekurytyzacje, z wyjątkiem programów ABCP i transakcji ABCP, oraz sekurytyzacje bilansowe spełniające wymogi określone w art. 20, 21, 22 uznaje się za sekurytyzacje STS.”;

6) dodaje się sekcję 2a w brzmieniu:

**„SEKCJA 2A WYMOGI DOTYCZĄCE PROSTYCH, PRZEJRZYSTYCH
I STANDARDOWYCH SEKURYTYZACJI BILANSOWYCH**

Artykuł 26a

Prosta, przejrzysta i standardowa sekurytyzacja bilansowa

1. Sekurytyzacje bilansowe STS są sekurytyzacjami syntetycznymi, które spełniają wymogi określone w art. 26b–26e.

2. EUNB, w ścisłej współpracy z ESMA i EIOPA, może przyjąć – zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 – wytyczne i zalecenia dotyczące zharmonizowanej interpretacji i stosowania wymogów określonych w art. 26b–26e.

Artykuł 26b

Wymogi dotyczące prostoty

1. Jednostka inicjująca jest podmiotem, który posiada zezwolenie lub licencję w Unii. Jest ona jednostką inicjującą w odniesieniu do ekspozycji bazowych.

Jednostka inicjująca, która kupuje ekspozycje osoby trzeciej na własny rachunek, a następnie poddaje je sekurytyzacji, stosuje się do zasad dotyczących zakupionych ekspozycji osoby trzeciej w odniesieniu do kredytów, windykacji, odzyskiwania i obsługi wierzytelności, które są nie mniej rygorystyczne niż te, które jednostka inicjująca stosuje w odniesieniu do porównywalnych ekspozycji, które nie zostały kupione.

2. Ekspozycje bazowe są inicjowane w ramach podstawowej działalności jednostki inicjującej.
3. W dniu zamknięcia ekspozycje bazowe są ujmowane w bilansie jednostki inicjującej lub podmiotu z tej samej grupy, do której należy jednostka inicjująca.

Do celów niniejszego ustępu grupa oznacza jedno z poniższych:

- a) grupę osób prawnych podlegających konsolidacji ostrożnościowej zgodnie z częścią pierwszą tytuł II rozdział 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - b) grupę zdefiniowaną w art. 212 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2009/138/WE.
4. Jednostka inicjująca nie może podwójnie zabezpieczać ryzyka kredytowego ekspozycji bazowych transakcji.
 5. Umowa dotycząca ochrony kredytowej musi być zgodna z zasadami ograniczania ryzyka kredytowego ustanowionymi w art. 249 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub – w przypadku gdy artykuł ten nie ma zastosowania – z wymogami, które są nie mniej rygorystyczne niż wymogi tego artykułu.
 6. Jednostka inicjująca składa oświadczenia i zapewnienia, że spełniono następujące wymogi:
 - a) jednostka inicjująca lub podmiot z grupy, do której należy jednostka inicjująca, ma pełen i ważny tytuł prawny do ekspozycji bazowych i związanych z nimi praw ubocznych;
 - b) w przypadku gdy jednostka inicjująca jest instytucją kredytową zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub zakładem ubezpieczeń zdefiniowanym w art. 13 pkt 1 dyrektywy

2009/138/WE, jednostka inicjująca lub podmiot objęty zakresem nadzoru na zasadzie skonsolidowanej utrzymuje ryzyko kredytowe ekspozycji bazowej w swoim bilansie;

- c) każda ekspozycja bazowa w dniu włączenia jej do portfela objętego sekurytyzacją jest zgodna z kryterium kwalifikowalności i z wszystkimi warunkami innymi niż wystąpienie zdarzenia kredytowego, o którym mowa w art. 26e, w odniesieniu do płatności z tytułu ochrony kredytowej;
- d) zgodnie z najlepszą wiedzą jednostki inicjującej kontrakt dotyczący każdej z ekspozycji bazowych zawiera prawne, ważne, wiążące i egzekwowalne zobowiązanie dłużnika do zapłaty kwot określonych w tym kontrakcie;
- e) ekspozycje bazowe są zgodne z kryteriami zawierania umów kredytowych, które są nie mniej rygorystyczne niż standardowe kryteria zawierania umów kredytowych, jakie jednostka inicjująca stosuje względem podobnych ekspozycji nieobjętych sekurytyzacją;
- f) zgodnie z najlepszą wiedzą jednostki inicjującej nie występuje istotne naruszenie lub niewykonanie przez któregokolwiek z dłużników jakichkolwiek jego zobowiązań w odniesieniu do ekspozycji bazowej w dniu, w którym ta ekspozycja bazowa jest włączana do portfela objętego sekurytyzacją;
- g) zgodnie z najlepszą wiedzą jednostki inicjującej dokumentacja transakcji nie zawiera żadnych nieprawdziwych informacji dotyczących szczegółów ekspozycji bazowych;
- h) w dniu zamknięcia transakcji lub gdy ekspozycja bazowa jest włączana do portfela objętego sekurytyzacją, kontrakt między dłużnikiem a pierwotnym kredytodawcą w odniesieniu do tej ekspozycji bazowej nie został zmieniony w taki sposób, aby miało to wpływ na egzekwowalność lub ściągalność tych ekspozycji bazowych.

7. Ekspozycje bazowe muszą spełniać wcześniej określone oraz jasne i udokumentowane zdefiniowane kryteria kwalifikowalności, które nie dopuszczają aktywnego zarządzania portfelem tych ekspozycji na zasadzie uznaniowej.

Do celów niniejszego ustępu substytucji ekspozycji bazowych, które są sprzeczne z oświadczeniami lub zapewnieniami, lub – gdy sekurytyzacja obejmuje okres uzupełnienia – dodania ekspozycji, które spełniają określone warunki uzupełnienia, nie uznaje się za aktywne zarządzanie portfelem.

Każda ekspozycja dodana po dacie zamknięcia transakcji musi spełniać kryteria kwalifikowalności, które są nie mniej rygorystyczne niż kryteria stosowane przy początkowym wyborze ekspozycji bazowych.

Może dojść do usunięcia ekspozycji bazowej z transakcji, gdy przedmiotowa ekspozycja bazowa:

- a) została spłacona lub w inny sposób osiągnęła termin zapadalności;
- b) została zbyta w trakcie normalnego prowadzenia działalności przez jednostkę inicjującą, pod warunkiem że takie zbycie nie stanowi ukrytego wsparcia, o którym mowa w art. 250 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- c) podlega zmianie, która nie jest spowodowana przez kredyt, takiej jak refinansowanie lub restrukturyzacja długu, oraz która ma miejsce w trakcie zwykłej obsługi tej ekspozycji bazowej;
- d) w czasie włączenia jej do transakcji nie spełniała kryteriów kwalifikowalności.

8. Sekurytyzację zabezpiecza się pulą ekspozycji bazowych, które są jednorodne pod względem rodzaju aktywów, z uwzględnieniem specyficznych cech związanych z przepływami pieniężnymi danego rodzaju aktywów, łącznie z ich cechami umownymi, cechami dotyczącymi ryzyka kredytowego i przedterminowych spłat. Jedna pula aktywów może obejmować wyłącznie jeden rodzaj aktywów.

Ekspozycje bazowe muszą zawierać zobowiązania, które są umownie wiążące i egzekwowalne, z możliwością pełnego dochodzenia roszczeń od dłużników oraz, w stosownych przypadkach, gwarantów.

Ekspozycje bazowe muszą mieć określone strumienie płatności okresowych, których raty mogą się różnić kwotami, związane z najmem, kwotą główną lub odsetkami lub jakimikolwiek innymi prawami do otrzymywania dochodów z aktywów wspierających takie płatności. Ekspozycje bazowe mogą również generować przychody ze sprzedaży wszelkich aktywów finansowanych lub będących przedmiotem leasingu.

Ekspozycje bazowe nie obejmują zbywalnych papierów wartościowych zdefiniowanych w art. 4 ust. 1 pkt 44 dyrektywy 2014/65/UE, innych niż obligacje korporacyjne, i które nie są notowane w systemie obrotu.

9. Ekspozycje bazowe nie mogą obejmować jakichkolwiek pozycji sekurytyzacyjnych.

10. Standardy zawierania umów kredytowych, na mocy których inicjowane są ekspozycje bazowe, a także wszelkie istotne zmiany w stosunku do wcześniejszych standardów zawierania umów kredytowych są bez zbędnej zwłoki w pełni ujawniane potencjalnym inwestorom. Ekspozycje bazowe muszą być zawierane z możliwością pełnego dochodzenia roszczeń od dłużnika, który nie jest SSPE. W decyzje dotyczące kredytów lub zawierania umów kredytowych w odniesieniu do ekspozycji bazowych nie mogą być zaangażowane żadne osoby trzecie.

W przypadku sekurytyzacji, których ekspozycjami bazowymi są kredyty na nieruchomości mieszkalne, pula kredytów nie obejmuje jakichkolwiek kredytów, które były oferowane i zostały zawarte w oparciu o założenie, że składający wniosek kredytowy lub, w stosownych przypadkach, pośrednicy, zostali powiadomieni o tym, że przedstawione informacje mogłyby nie zostać zweryfikowane przez kredytodawcę.

Ocena zdolności kredytowej kredytobiorcy musi spełniać wymogi określone w art. 8 dyrektywy 2008/48/WE lub w art. 18 ust. 1–4, ust. 5 lit. a) oraz ust. 6 dyrektywy 2014/17/UE lub, w stosownych przypadkach, równoważne wymogi w państwach trzecich.

Jednostka inicjująca lub pierwotny kredytodawca muszą mieć fachową wiedzę w zakresie inicjowania ekspozycji o charakterze podobnym do tych, które są objęte sekurytyzacją.

11. Ekspozycje bazowe nie mogą obejmować – w momencie wyboru tych ekspozycji – ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania w rozumieniu art. 178 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, ani ekspozycji wobec dłużnika lub gwaranta o obniżonej wiarygodności kredytowej, którzy, według najlepszej wiedzy jednostki inicjującej lub pierwotnego kredytodawcy:
 - a) zostali ogłoszeni niewypłacalnymi, w stosunku do których sąd wydał prawomocny niepodlegający odwołaniu tytuł egzekucyjny na rzecz ich wierzycieli lub przyznał tym wierzycielom odszkodowanie wynikające z nieotrzymania płatności, w ciągu trzech lat przed dniem zainicjowania, lub którzy zostali poddani procesowi restrukturyzacji zadłużenia w odniesieniu do swoich zagrożonych ekspozycji w ciągu trzech lat przed dniem wyboru ekspozycji bazowych, z wyjątkiem sytuacji gdy:
 - (i) zrestrukturyzowana ekspozycja bazowa nie wykazuje nowych zaległości od dnia restrukturyzacji, który musi przypadać co najmniej rok przed dniem wyboru ekspozycji bazowych;
 - (ii) informacje przekazane przez jednostkę inicjującą zgodnie z art. 7 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i lit. e) ppkt (i) wyraźnie określają udział procentowy zrestrukturyzowanych ekspozycji bazowych, czas i szczegóły restrukturyzacji oraz dochody z tytułu tych ekspozycji od dnia restrukturyzacji;
 - b) byli, w momencie inicjowania ekspozycji bazowej oraz w stosownych przypadkach, ujęci w publicznym rejestrze kredytowym osób o negatywnej historii kredytowej lub – w przypadku braku takiego publicznego rejestru kredytowego – w innym rejestrze kredytowym, który jest dostępny jednostce inicjującej lub pierwotnemu kredytodawcy;
 - c) otrzymali ocenę kredytową lub punktową ocenę kredytową wskazującą, że ryzyko niewywiązania się przez nich z uzgodnionych umownie płatności jest znacząco wyższe niż w przypadku porównywalnych ekspozycji posiadanych przez jednostkę inicjującą, które nie są objęte sekurytyzacją.
12. W momencie włączania ekspozycji do transakcji dłużnicy muszą mieć dokonaną co najmniej jedną płatność, z wyjątkiem przypadku, w którym:
 - a) sekurytyzacja jest sekurytyzacją odnawialną zabezpieczoną ekspozycjami płatnymi w jednej racie lub o okresie zapadalności

krótszym niż rok, w tym, bez ograniczeń, miesięcznymi spłatami kredytów odnawialnych;

- b) ekspozycja reprezentuje refinansowanie ekspozycji już włączonej do transakcji.

13. EUNB, w ścisłej współpracy z ESMA i EIOPA, opracuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania, które ekspozycje bazowe, o których mowa w ust. 8, uznaje się za jednorodne.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [6 miesięcy po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełniania niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w niniejszym ustępie, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 26c

Wymogi dotyczące standaryzacji

1. Jednostka inicjująca lub pierwotny kredytodawca muszą spełniać wymogi dotyczące zatrzymania ryzyka zgodnie z art. 6.
2. Stopa procentowa i ryzyka walutowe wynikające z sekurytyzacji i ich możliwy wpływ na płatności na rzecz jednostki inicjującej i inwestorów muszą być opisane w dokumentacji transakcji. Ryzyka te muszą być odpowiednio ograniczane, a wszelkie środki podejmowane w tym celu muszą być ujawniane. Każde zabezpieczenie zobowiązań inwestora w ramach umowy dotyczącej ochrony kredytowej musi być denominowane w tej samej walucie, w której jest denominowana płatność z tytułu ochrony kredytowej.

W przypadku sekurytyzacji z wykorzystaniem SSPE kwota zobowiązań SSPE dotyczących płatności odsetek na rzecz inwestorów w każdym momencie musi być równa kwocie przychodu SSPE ze strony jednostki inicjującej i wszelkich umów o zabezpieczenie lub niższa od tej kwoty.

O ile nie odbywa się to w celu zabezpieczenia ryzyka stopy procentowej lub ryzyka walutowego ekspozycji bazowych, portfel ekspozycji bazowych nie może obejmować instrumentów pochodnych. Takie kontrakty pochodne są zawierane i dokumentowane zgodnie ze wspólnymi standardami w dziedzinie finansów międzynarodowych.

3. Wszelkie płatności odsetek według stóp referencyjnych w odniesieniu do transakcji muszą opierać się na którymkolwiek z poniższych elementów:

- a) ogólnie stosowanych rynkowych stopach procentowych lub ogólnie stosowanych stopach sektorowych, które odzwierciedlają koszty środków pieniężnych, a nie na złożonych formułach lub instrumentach pochodnych;
- b) przychodzie wygenerowanym przez zabezpieczenie zobowiązań inwestora w ramach umowy o ochronie.

Wszelkie płatności odsetek według stóp referencyjnych należne w ramach ekspozycji bazowych muszą opierać się na ogólnie stosowanych rynkowych stopach procentowych lub ogólnie stosowanych stopach sektorowych odzwierciedlających koszt środków pieniężnych, a nie na złożonych formułach lub instrumentach pochodnych.

4. Po wystąpieniu zdarzenia uprawniającego do egzekwowania w odniesieniu do jednostki inicjującej inwestorowi zezwala się na wszczęcie egzekucji, wypowiedzenie umowy dotyczącej ochrony kredytowej lub na jedno i drugie.

W przypadku sekurytyzacji z wykorzystaniem SSPE, gdy doręczono zawiadomienie o wszczęciu egzekucji lub wypowiedzeniu umowy dotyczącej ochrony kredytowej, SSPE nie zatrzymuje żadnej kwoty środków pieniężnych poza kwotą niezbędną do zapewnienia operacyjnego funkcjonowania tej SSPE, wypłaty płatności z tytułu ochrony za ekspozycje bazowe, których dotyczy niewykonanie zobowiązania i które w chwili rozwiązania umowy są nadal odzyskiwane, lub systematycznej spłaty inwestorów zgodnie z warunkami umownymi sekurytyzacji.

5. Straty przypisuje się właścicielom pozycji sekurytyzacyjnych w kolejności według uprzywilejowania transz, począwszy od najbardziej podporządkowanych.

Sekwencyjną spłatę stosuje się w odniesieniu do wszystkich transz w celu określenia kwoty transz pozostałej do spłaty w każdym terminie spłaty, począwszy od najbardziej uprzywilejowanej transzy.

Transakcje, które obejmują niesekwencyjną spłatę, muszą zawierać czynniki uruchamiające związane z dochodami z tytułu ekspozycji bazowych, zmieniające spłatę na sekwencyjną w kolejności według uprzywilejowania. Takie czynniki uruchamiające związane z dochodami obejmują pogorszenie jakości kredytowej ekspozycji bazowych poniżej uprzednio ustalonego progu.

Wraz ze spłatą transz kwota zabezpieczenia równa kwocie spłaty tych transz jest zwracana inwestorom, pod warunkiem że inwestorzy ci zabezpieczyli te transze.

Gdy w odniesieniu do ekspozycji bazowych wystąpiło zdarzenie kredytowe, o którym mowa w art. 26e, a proces odzyskiwania wierzytelności w odniesieniu do tych ekspozycji nie został zakończony, kwota ochrony kredytowej pozostająca do spłaty w dowolnym terminie płatności musi być co najmniej równa niespłaconej kwocie referencyjnej tych ekspozycji bazowych pomniejszonej o kwotę wszelkich płatności okresowych dokonanych w odniesieniu do tych ekspozycji bazowych.

6. W dokumentacji transakcji określa się odpowiednie czynniki uruchamiające przedterminową spłatę należności, wywołujące zakończenie okresu odnawialności, w przypadku gdy sekurytyzacja jest sekurytyzacją odnawialną, w tym co najmniej:
- a) pogorszenie jakości kredytowej ekspozycji bazowych do lub poniżej uprzednio ustalonego progu;
 - b) zwiększenie strat powyżej uprzednio ustalonego progu;
 - c) niewygenerowanie wystarczającej ilości nowych ekspozycji bazowych spełniających uprzednio ustalone kryteria kwalifikowalności w ustalonym okresie.
7. W dokumentacji transakcji jasno określa się:
- a) zobowiązania umowne, obowiązki i zadania jednostki obsługującej, powiernika, innych dostawców usług pomocniczych lub agenta weryfikującego będącego osobą trzecią, o którym mowa w art. 26e ust. 4, stosownie do sytuacji;
 - b) przepisy zapewniające zastąpienie jednostki obsługującej, powiernika, innych dostawców usług pomocniczych lub agenta weryfikującego będącego osobą trzecią, o którym mowa w art. 26e ust. 4, w przypadku niewykonania zobowiązania lub niewypłacalności któregośkolwiek z tych usługodawców w sposób nieskutkujący zakończeniem świadczenia tych usług;
 - c) procedury obsługi, które mają zastosowanie do ekspozycji bazowych w dniu zamknięcia i po tym dniu, oraz okoliczności, w których można dokonać zmiany tych procedur;
 - d) normy obsługi, których jednostka obsługująca jest zobowiązana przestrzegać przy obsłudze ekspozycji bazowych w trakcie całego okresu zapadalności sekurytyzacji.
8. Jednostka obsługująca musi mieć fachową wiedzę w zakresie obsługi ekspozycji o charakterze podobnym do tych, które są objęte sekurytyzacją, oraz musi mieć dobrze udokumentowane i odpowiednie zasady, procedury i środki kontroli zarządzania ryzykiem w odniesieniu do obsługi ekspozycji.
- Jednostka obsługująca stosuje w odniesieniu do ekspozycji bazowych procedury obsługi, które są co najmniej tak samo rygorystyczne jak te stosowane przez jednostkę inicjującą w odniesieniu do podobnych ekspozycji nieobjętych sekurytyzacją.
9. Jednostka inicjująca prowadzi aktualny rejestr referencyjny w celu identyfikacji ekspozycji bazowych w dowolnym czasie. W rejestrze tym określa się referencyjnych dłużników, referencyjne zobowiązania, z których wynikają ekspozycje bazowe, oraz – w odniesieniu do każdej z ekspozycji bazowych – chronioną i pozostałą do spłaty kwotę referencyjną.

10. W dokumentacji transakcji określa się jasne warunki ułatwiające terminowe rozwiązywanie konfliktów pomiędzy różnymi kategoriami inwestorów. W przypadku sekurytyzacji z wykorzystaniem SSPE jasno określa się i przydziela obligatariuszom prawa głosu; wyraźnie wskazuje się również obowiązki powiernika i innych podmiotów mających obowiązki powiernicze wobec inwestorów.

Artykuł 26d

Wymogi dotyczące przejrzystości

1. Jednostka inicjująca udostępnia potencjalnym inwestorom przed wyceną dane dotyczące statycznych i dynamicznych historycznych wyników w zakresie niewykonania zobowiązań i strat, takich jak dane dotyczące zaległości kredytowych i niewykonania zobowiązań, w odniesieniu do ekspozycji w znacznym stopniu podobnych do ekspozycji będących przedmiotem sekurytyzacji, a także źródła tych danych i podstawę twierdzenia o podobieństwie. Dane te obejmują okres co najmniej pięciu lat.
2. Przed zamknięciem transakcji próba ekspozycji bazowych podlega zewnętrznej weryfikacji prowadzonej przez odpowiednią i niezależną stronę i obejmującej weryfikację, czy ekspozycje bazowe kwalifikują się do ochrony kredytowej w ramach umowy dotyczącej ochrony kredytowej.
3. Jednostka inicjująca – przed wyceną sekurytyzacji – udostępnia potencjalnym inwestorom model przepływów pieniężnych z tytułu zobowiązań, który precyzyjnie obrazuje stosunek umowny między ekspozycjami bazowymi a płatnościami przepływającymi między jednostką inicjującą, inwestorami, innymi osobami trzecimi oraz w stosownych przypadkach SSPE, a po wycenie – udostępniają ten model inwestorom na bieżąco, a potencjalnym inwestorom na żądanie.
4. W przypadku sekurytyzacji, w której ekspozycjami bazowymi są kredyty na nieruchomości mieszkalne lub kredyty na zakup samochodu lub umowy leasingu samochodów, jednostka inicjująca publikuje dostępne informacje związane z efektywnością środowiskową aktywów finansowanych przez takie kredyty na nieruchomości mieszkalne, kredyty na zakup samochodu lub umowy leasingu samochodów, jako część informacji ujawnianych zgodnie z art. 7 ust. 1 akapit pierwszy lit. a).
5. Jednostka inicjująca jest odpowiedzialna za przestrzeganie przepisów art. 7. Informacje wymagane na podstawie art. 7 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) są udostępniane potencjalnym inwestorom przed wyceną na żądanie. Informacje wymagane na podstawie art. 7 ust. 1 akapit pierwszy lit. b) i d) są udostępniane przed wyceną co najmniej w formie projektu lub we wstępnej formie. Ostateczną dokumentację transakcji udostępnia się inwestorom nie później niż 15 dni po zamknięciu transakcji.

Wymogi w zakresie umowy dotyczącej ochrony kredytowej, agenta weryfikującego będącego osobą trzecią oraz syntetycznej marży nadwyżkowej

1. Umowa dotycząca ochrony kredytowej obejmuje następujące zdarzenia kredytowe:
 - a) niedokonanie płatności przez dłużnika zobowiązania bazowego, co obejmuje niewykonanie zobowiązania, o którym mowa w art. 178 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - b) upadłość dłużnika zobowiązania bazowego, co obejmuje elementy, o których mowa w art. 178 ust. 3 lit. e) i f) rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - c) w przypadku umowy dotyczącej ochrony kredytowej innej niż gwarancja finansowa – restrukturyzację ekspozycji bazowej, która obejmuje elementy, o których mowa w art. 178 ust. 3 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Wszystkie zdarzenia kredytowe są dokumentowane.

Środki wstrzymujące, o których mowa w sekcji 30 pkt 163–183 załącznika V do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/227*, które stosuje się do ekspozycji bazowych, nie wykluczają uruchomienia uznanych zdarzeń kredytowych.

2. Płatność z tytułu ochrony kredytowej po wystąpieniu zdarzenia kredytowego oblicza się na podstawie rzeczywistej zrealizowanej straty poniesionej przez jednostkę inicjującą lub kredytodawcę, odzyskanej zgodnie z ich standardowymi zasadami i procedurami w zakresie windykacji dla odpowiednich rodzajów ekspozycji i odnotowanej w ich sprawozdaniach finansowych w chwili dokonywania płatności. Ostateczna płatność z tytułu ochrony kredytowej dokonywana jest w określonym terminie po zakończeniu procesu odzyskiwania wierzytelności w odniesieniu do danej ekspozycji bazowej, jeżeli zakończenie procesu odzyskiwania wierzytelności nastąpi przed upływem zaplanowanego prawnego terminu zapadalności lub przedterminowym rozwiązaniem umowy dotyczącej ochrony kredytowej.

Płatności okresowej z tytułu ochrony kredytowej dokonuje się najpóźniej sześć miesięcy po wystąpieniu zdarzenia kredytowego, o którym mowa w ust. 1, w przypadku gdy do końca tego sześciomiesięcznego okresu nie zakończono odzyskiwania wierzytelności z tytułu strat związanych z odnośną ekspozycją bazową. Płatność okresowa z tytułu ochrony kredytowej jest co najmniej równa wyższej z następujących wartości:

- a) utracie wartości odnotowanej przez jednostkę inicjującą w jej sprawozdaniu finansowym zgodnie z obowiązującymi standardami rachunkowości w chwili dokonywania płatności okresowej;

- b) w stosownych przypadkach, stracie z tytułu niewykonania zobowiązania określonej zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Jeżeli dokonuje się płatności okresowej z tytułu ochrony kredytowej, ostatecznej płatności z tytułu ochrony kredytowej, o której mowa w akapicie pierwszym, dokonuje się w celu dostosowania okresowego rozliczenia strat do rzeczywistej zrealizowanej straty.

Metodę obliczania okresowych i ostatecznych płatności z tytułu ochrony kredytowej określa się w umowie dotyczącej ochrony kredytowej.

Płatność z tytułu ochrony kredytowej jest proporcjonalna do części niespłaconej kwoty referencyjnej odpowiedniej ekspozycji bazowej, którą objęto umową dotyczącą ochrony kredytowej.

Prawo jednostki inicjującej do otrzymania płatności z tytułu ochrony kredytowej jest egzekwowalne. Kwoty płatne przez inwestorów w ramach sekurytyzacji są wyraźnie określone w umowie dotyczącej ochrony kredytowej i ograniczone. Obliczenie tych kwot musi być możliwe w każdych okolicznościach. W umowie dotyczącej ochrony kredytowej wyraźnie określa się okoliczności, w których inwestorzy są zobowiązani do dokonywania płatności. Agent weryfikujący będący osobą trzecią, o którym mowa w ust. 4, ocenia, czy takie okoliczności wystąpiły.

Kwotę płatności z tytułu ochrony kredytowej oblicza się na poziomie indywidualnej ekspozycji bazowej, dla której wystąpiło zdarzenie kredytowe.

3. W umowie dotyczącej ochrony kredytowej określa się maksymalny okres przedłużenia, który ma zastosowanie do procesu odzyskiwania wierzytelności w odniesieniu do ekspozycji bazowych, w związku z którymi wystąpiło zdarzenie kredytowe, o którym mowa w ust. 1, w przypadku gdy proces odzyskiwania wierzytelności nie został zakończony przed upływem zaplanowanego prawnego terminu zapadalności lub przedterminowym rozwiązaniem umowy dotyczącej ochrony kredytowej. Taki okres przedłużenia nie może być dłuższy niż dwa lata. Umowa dotycząca ochrony kredytowej musi stanowić, że do końca tego okresu przedłużenia dokonuje się ostatecznej płatności z tytułu ochrony kredytowej na podstawie ostatecznego oszacowania strat przez jednostkę inicjującą, odnotowanego przez tę jednostkę w jej ówczesnym sprawozdaniu finansowym.

W przypadku wypowiedzenia umowy dotyczącej ochrony kredytowej proces odzyskiwania wierzytelności jest kontynuowany w odniesieniu do wszelkich zdarzeń kredytowych, z tytułu których nie dokonano płatności i które miały miejsce przed tym wypowiedzeniem, w taki sam sposób, jak opisano w akapicie pierwszym.

Składki z tytułu ochrony kredytowej płacone w ramach umowy dotyczącej ochrony kredytowej są uzależnione od wyników ekspozycji bazowych i odzwierciedlają ryzyko transzy objętej ochroną. Do tych celów w umowie dotyczącej ochrony kredytowej nie przewiduje się gwarantowanych składek, uiszczania składek z góry, mechanizmów rabatowych ani innych mechanizmów, które mogą pozwolić na uniknięcie lub zmniejszenie

faktycznego przypisania strat inwestorom lub na zwrot części uiszczonych składek jednostce inicjującej po upływie terminu zapadalności transakcji.

W dokumentacji transakcji opisuje się sposób obliczania składki z tytułu ochrony kredytowej oraz ewentualnych kuponów odsetkowych w odniesieniu do każdej daty płatności w okresie trwania sekurytyzacji.

Prawa inwestorów do otrzymania składek z tytułu ochrony kredytowej są egzekwowalne.

4. Przed datą zamknięcia transakcji jednostka inicjująca wyznacza agenta weryfikującego będącego osobą trzecią. Agent weryfikujący będący osobą trzecią weryfikuje wszystkie poniższe elementy w odniesieniu do każdej ekspozycji bazowej, dla której wystosowano zawiadomienie o zdarzeniu kredytowym:
- a) że zdarzenie kredytowe, o którym mowa w zawiadomieniu o zdarzeniu kredytowym, jest zdarzeniem kredytowym określonym w warunkach umowy dotyczącej ochrony kredytowej;
 - b) że ekspozycja bazowa została włączona do portfela referencyjnego w chwili wystąpienia danego zdarzenia kredytowego;
 - c) że ekspozycja bazowa spełniała kryteria kwalifikowalności w chwili włączenia jej do portfela referencyjnego;
 - d) w przypadku gdy ekspozycja bazowa została dodana do sekurytyzacji w wyniku uzupełnienia – że takie uzupełnienie spełniało właściwe dla niego warunki;
 - e) że ostateczna kwota straty jest zgodna ze stratą wykazaną przez jednostkę inicjującą w jej rachunku zysków i strat;
 - f) że w chwili dokonywania ostatecznej płatności z tytułu ochrony kredytowej straty w odniesieniu do ekspozycji bazowych zostały prawidłowo przypisane inwestorom.

Agent weryfikujący będący osobą trzecią jest niezależny od jednostki inicjującej i inwestorów oraz, w stosownych przypadkach, od SSPE i musi zaakceptować powierzenie mu roli agenta weryfikującego będącego osobą trzecią przed datą zamknięcia transakcji.

Agent weryfikujący będący osobą trzecią może przeprowadzić weryfikację na podstawie próby, a nie na podstawie każdej indywidualnej ekspozycji bazowej, dla której wnioskuje się o płatność z tytułu ochrony kredytowej. Inwestorzy mogą jednak wnioskować o weryfikację kwalifikowalności konkretnych ekspozycji bazowych, jeżeli nie są zadowoleni z weryfikacji dokonanej na podstawie próby.

Jednostka inicjująca zawiera w dokumentacji transakcji zobowiązanie do dostarczenia agentowi weryfikującemu będącemu osobą trzecią wszystkich informacji niezbędnych do weryfikacji wymogów określonych w akapicie pierwszym.

5. Jednostka inicjująca nie może zakończyć transakcji przed jej planowanym terminem zapadalności z jakiegokolwiek innego powodu niż którekolwiek z poniższych zdarzeń:
- a) niewypłacalność inwestora;
 - b) niewypłacenie przez inwestora jakichkolwiek kwot należnych z tytułu umowy dotyczącej ochrony kredytowej lub naruszenie przez niego jakichkolwiek istotnych zobowiązań określonych w dokumentach dotyczących transakcji;
 - c) istotne zdarzenia o charakterze regulacyjnym, w tym:
 - (i) istotne zmiany w prawie Unii lub prawie krajowym, istotne zmiany wprowadzone przez właściwe organy w oficjalnie opublikowanych wykładniach tych przepisów lub istotne zmiany w sposobie opodatkowania lub księgowania transakcji, które mają istotny niekorzystny wpływ na kwotę kapitału, którą jednostka inicjująca ma obowiązek utrzymywać w związku z sekurytyzacją lub jej ekspozycjami bazowymi – w każdym przypadku w porównaniu z sytuacją przewidywaną w chwili zawierania transakcji i której nie można było w tym czasie w sposób racjonalny przewidzieć;
 - (ii) stwierdzenie przez właściwy organ, że jednostka inicjująca lub dowolna jednostka z nią powiązana nie jest lub przestała być uprawniona do uznania przeniesienia istotnej części ryzyka kredytowego w związku z sekurytyzacją zgodnie z art. 245 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - d) skorzystanie z prawa opcji wykupu instrumentu w danym momencie (*time call*), gdy czas mierzony od daty zamknięcia jest równy co najmniej średniemu ważonemu okresowi trwania pierwotnego portfela referencyjnego na dzień zamknięcia transakcji;
 - e) skorzystanie z prawa opcji odkupu końcowego określonej w art. 242 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

W dokumentacji transakcji określa się, czy którekolwiek z praw dotyczących odkupu, o których mowa w lit. d) i e), uwzględniono w danej transakcji.

Do celów lit. d) opcji wykupu typu *time call* nie skonstruowano w sposób mający na celu uniknięcie przypisania strat do pozycji wsparcia jakości kredytowej lub innych pozycji posiadanych przez inwestorów ani w jakikolwiek inny sposób mający zapewnić wsparcie jakości kredytowej.

6. Jednostka inicjująca może zastosować syntetyczną marżę nadwyżkową, która jest dostępna dla inwestorów jako forma wsparcia jakości kredytowej, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:

- a) kwotę syntetycznej marży nadwyżkowej, którą jednostka inicjująca zobowiązuje się zastosować jako formę wsparcia jakości kredytowej w każdym okresie płatności, określono w dokumentacji transakcji i wyrażono jako stały procent całkowitego niespłaconego salda portfela na początku danego okresu płatności (stała syntetyczna marża nadwyżkowa);
- b) syntetyczna marża nadwyżkowa, która nie zostanie wykorzystana do pokrycia strat kredytowych powstałych w okresie płatności, jest zwracana jednostce inicjującej;
- c) w przypadku jednostek inicjujących stosujących metodę IRB, o której mowa w art. 143 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, całkowita kwota zaangażowana rocznie nie może być wyższa niż jednoroczne regulacyjne kwoty oczekiwanych strat z tytułu portfela bazowego ekspozycji bazowych obliczone zgodnie z art. 158 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- d) w przypadku jednostek inicjujących niestosujących metody IRB, o której mowa w art. 143 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, metoda obliczenia jednorocznej kwoty oczekiwanych strat z tytułu portfela bazowego jest wyraźnie ustalona w dokumentacji transakcji;
- e) warunki ustanowione w niniejszym ustępie są określone w dokumentacji transakcji.

7. Umowa dotycząca ochrony kredytowej musi spełniać jeden z następujących warunków:

- a) gwarancję spełniającą wymogi określone w tytule II część trzecia rozdział 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, dzięki której ryzyko kredytowe jest przenoszone na jeden z podmiotów wymienionych w art. 214 ust. 2 lit. a)–d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, pod warunkiem że ekspozycje wobec inwestora kwalifikują się do wagi ryzyka równej 0 % zgodnie z tytułem II część trzecia rozdział 2 tego rozporządzenia;
- b) gwarancję spełniającą wymogi określone w tytule II część trzecia rozdział 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, która jest objęta kontrgwarancją jednego z podmiotów, o których mowa w lit. a) niniejszego ustępu;
- c) inną formę ochrony kredytowej, niewymienioną w lit. a) i b) niniejszego ustępu, w formie gwarancji, kredytowych instrumentów pochodnych lub obligacji powiązanych z ryzykiem kredytowym, które spełniają wymogi określone w art. 249 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, pod warunkiem że zobowiązania inwestora posiadają zabezpieczenie spełniające wymogi określone w ust. 9 i 10 niniejszego artykułu.

8. W odniesieniu do drugiego rodzaju ochrony kredytowej, o którym mowa w ust. 7 lit. c), spełnione muszą być następujące wymogi:
- a) prawo jednostki inicjującej do wykorzystania zabezpieczenia w celu wypełnienia zobowiązań płatniczych inwestorów w zakresie ochrony kredytowej jest egzekwowalne, a egzekwowalność tego prawa jest zapewniona przez odpowiednie uzgodnienia dotyczące zabezpieczenia;
 - b) prawo inwestorów do zwrotu każdego zabezpieczenia, które nie zostało wykorzystane do realizacji płatności z tytułu ochrony kredytowej, jest egzekwowalne w przypadku, gdy dojdzie do zamknięcia sekurytyzacji, lub w miarę amortyzacji poszczególnych transz;
 - c) w przypadku gdy zabezpieczenie inwestuje się w papiery wartościowe, w dokumentacji transakcji określone są kryteria kwalifikowalności i uzgodnienia dotyczące przechowywania takich papierów wartościowych.

W dokumentacji transakcji określa się, czy inwestorzy w dalszym ciągu są narażeni na ryzyko kredytowe jednostki inicjującej.

Jednostka inicjująca uzyskuje opinię od wykwalifikowanego radcy prawnego potwierdzającą, że ochrona kredytowa jest egzekwowalna we wszystkich właściwych jurysdykcjach.

9. Jeżeli zgodnie z ust. 7 lit. c) niniejszego artykułu udzielono ochrony kredytowej w innej formie, wówczas jednostka inicjująca ma prawo do skorzystania z zabezpieczenia wysokiej jakości w jednej z poniższych form:
- a) zabezpieczenie w postaci dłużnych papierów wartościowych, którym przypisuje się wagę ryzyka równą 0 %, o których mowa w części trzeciej tytuł II rozdział 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, spełniających wszystkie poniższe warunki:
 - (i) te dłużne papiery wartościowe mają maksymalny rezydualny termin zapadalności wynoszący trzy miesiące, co odpowiada terminom płatności;
 - (ii) te dłużne papiery wartościowe mogą być wykupione i zamienione na gotówkę w kwocie równej pozostającej kwocie należności w ramach transzy chronionej;
 - (iii) te dłużne papiery wartościowe są przechowywane przez powiernika niezależnego od jednostki inicjującej i inwestorów;
 - b) zabezpieczenie w formie środków pieniężnych przechowywanych w instytucji kredytowej będącej osobą trzecią lub w formie środków pieniężnych zdeponowanych u jednostki inicjującej,

z zastrzeżeniem minimalnego stopnia jakości kredytowej równego 2, o którym mowa w art. 136 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Do celów lit. b) jeżeli instytucja kredytowa będąca osobą trzecią lub jednostka inicjująca przestaje spełniać wymogi dotyczące minimalnego stopnia jakości kredytowej wynoszącego 2, zabezpieczenie niezwłocznie przekazuje się zewnętrznej instytucji kredytowej, która posiada stopień jakości kredytowej wynoszący lub przekraczający 2, lub inwestuje się je w papiery wartościowe spełniające kryteria określone w lit. a) niniejszego ustępu. Wymogi określone w niniejszej lit. b) uznaje się za spełnione w przypadku inwestycji w obligacje powiązane z ryzykiem kredytowym emitowane przez jednostkę inicjującą, zgodnie z art. 218 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

* rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2015/227 z dnia 9 stycznia 2015 r. zmieniającym rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 680/2014 ustanawiające wykonawcze standardy techniczne dotyczące sprawozdawczości nadzorczej instytucji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 (Dz.U. L 48 z 20.2.2015, s. 1).”;

7) w art. 27 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym:

– zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Jednostki inicjujące i jednostki sponsorujące wspólnie zgłaszają ESMA – za pomocą szablonu, o którym mowa w ust. 7 niniejszego artykułu – sytuację, w której sekurytyzacja spełnia wymogi art. 19–22, art. 23–26 lub art. 26b–26e (»zgłoszenie STS«).”;

– dodaje się zdanie w brzmieniu:

„W przypadku bilansowej sekurytyzacji syntetycznej tylko jednostka inicjująca odpowiada za zgłoszenie.”;

(ii) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Zgłoszenie STS obejmuje wyjaśnienie przedstawione przez jednostkę inicjującą i jednostkę sponsorującą dotyczące sposobu spełnienia każdego z kryteriów STS określonych w art. 20–22, art. 24–26 lub art. 26b–26e.”;

b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub SSPE mogą korzystać z usług osoby trzeciej upoważnionej zgodnie z art. 28 w celu sprawdzenia, czy sekurytyzacja spełnia wymogi art. 19–22, art. 23–26 lub art. 26b–26e.”;

(ii) w akapicie drugim zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub SSPE korzystają z usług osoby trzeciej upoważnionej na mocy art. 28 do oceny zgodności danej sekurytyzacji z art. 19–22, art. 23–26 lub art. 26b–26e, zgłoszenie STS obejmuje oświadczenie stwierdzające, że zgodność z kryteriami STS została potwierdzona przez tę upoważnioną osobę trzecią.”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeżeli sekurytyzacja nie spełnia już wymogów art. 19–22, art. 23–26 lub art. 26b–26e, jednostka inicjująca i w stosownych przypadkach jednostka sponsorująca natychmiast zgłaszają to ESMA oraz informują swoje właściwe organy.”;

d) ust. 5 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„ESMA prowadzi na swojej urzędowej stronie internetowej wykaz wszystkich sekurytyzacji, w odniesieniu do których jednostki inicjujące i jednostki sponsorujące zgłosiły mu, że sekurytyzacje te spełniają wymogi art. 19–22, art. 23–26 lub art. 26b–26e.”;

e) ust. 6 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„ESMA przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [6 miesięcy po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].”;

f) ust. 7 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„ESMA przedłoży Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia [6 miesięcy po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].”;

8) w art. 28 ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„1. Osoba trzecia, o której mowa w art. 27 ust. 2, jest upoważniona przez właściwy organ do oceny zgodności sekurytyzacji z kryteriami STS określonymi w art. 19–22, art. 23–26 lub art. 26b–26e.”;

9) w art. 29 ust. 5 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie informują Komisję i ESMA o wyznaczeniu właściwych organów na podstawie niniejszego ustępu do dnia [...]”;

10) w art. 30 ust. 2 dodaje się literę d) w brzmieniu:

„d) w odniesieniu do sekurytyzacji bilansowych STS – procesy i mechanizmy służące zapewnieniu przestrzegania przepisów art. 26b–26e.”;

11) art. 32 ust. 1 lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) sekurytyzacja jest oznaczona jako sekurytyzacja STS, a jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub SSPE tej sekurytyzacji nie spełniły wymogów określonych w art. 19–22, art. 23–26 lub art. 26b–26e.”;

12) dodaje się art. 43a w brzmieniu:

„Artykuł 43a

Przepis przejściowy dotyczący bilansowych sekurytyzacji syntetycznych

1. W odniesieniu do bilansowych sekurytyzacji syntetycznych, dla których umowa dotycząca ochrony kredytowej weszła w życie przed dniem [*data wejścia w życie*], jednostki inicjujące oraz SSPE mogą używać oznaczenia „STS” lub „prosta, przejrzysta i standardowa” bądź oznaczenia, które odsyła bezpośrednio lub pośrednio do tych terminów, wyłącznie wówczas, gdy w chwili przekazania zgłoszenia, o którym mowa w art. 27 ust. 1, spełnione są wymogi określone w art. 18 oraz warunki określone w ust. 3 niniejszego artykułu.
 2. Do dnia rozpoczęcia stosowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w art. 27 ust. 6, oraz – do celów wypełnienia obowiązku określonego w art. 27 ust. 1 lit. a) – jednostki inicjujące udostępniają ESMA niezbędne informacje w formie pisemnej.”;
- 13) uchyla się art. 45 rozporządzenia.

Artykuł 2

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący*

*W imieniu Rady
Przewodniczący*